

STUDIES FOR A BURNING SILENCE

Locație: Hangar F, Strada Atelierului 12, Alba Iulia 510001, România

24 septembrie - 24 octombrie 2022

Vernisaj: 24 septembrie 2022

Artiști: Răzvan Neagoe / Dragoș Neagoe / Ada Muntean, Mathias Bar / Ana Maria Micu
(proiect colaborativ cu Alexandra și Radu Constantinescu) / Mircea Modreanu

Curator: Ada Muntean

Una dintre cele mai iconice piese de teatru a secolului XX, *Așteptându-l Pe Godot*, scrisă de Samuel Beckett în anul 1953 (titlul parafrazând sintagma „așteptându-l pe Dumnezeu” a filosofului existențialist Martin Heidegger) se dezvoltă în mai multe scene care nu au legătură narativă între ele, firul roșu fiind de fapt lipsa de sens a existenței și absurdul de situație, cu un caracter sumbru.¹ *Așteptându-l Pe Godot* se petrece în fiecare zi, se configurează ca o așteptare în izolare putem spune în ultimii doi ani, într-o situație de criza problematică la nivel global care încă nu anunță un deznodământ de soluționare. Relațiile dintre aproape/depart, interior/exterior, individual/colectiv, tăcere/zgomot generează noi coordonate ale unui univers pe care credeam că îl cunoaștem.

Făcând o referire la existențialismul lui Jean-Paul Sartre prin perspectiva lui William Fleming: „[...] existența precedă esența. Mai întâi omul trebuie să existe, să-și proiecteze imaginea, să se autodefinească și să-și facă portretul prin acțiunile și prin operele de artă. Omul este osândit să fie liber și singura graniță a libertății sale este libertatea însăși. [...] Pentru Sartre moartea este absurditatea finală. El ar fi fost de acord cu Leonardo da Vinci, care spune că tocmai atunci când credea că învață să trăiască, de fapt învăța să moară. Paradoxal, nu putem cunoaște viața până când nu avem de înfruntat moartea, nu putem sesiza afirmarea până când nu întâlnim negarea. Tot ce este viu – om sau altă făptură – se află sub o permanentă condamnare la moarte.”²

Omul, pus față în față cu propria-i soartă într-o lume aparent fără Dumnezeu, dezvoltă o formă de cunoaștere specifică, bazată pe rațional, pe știință, pe fapte concrete și rezultate palpabile. Omul se bazează pe materie, ca fiind singura certitudine vizibilă, concretă. Fenomenologia relevă,

¹ FLEMING, William. *Arte și idei*, Editura Meridiane, Vol. II, 1983, p.388

² Idem, p.389

prin descoperirile științifice, că sistemul nostru solar a apărut ca un produs secundar al exploziilor cosmice din Univers. Astfel, lumea noastră, conform științei, pare să fi apărut mai mult din hazard: biochimistul Jacques Monod, laureat al premiului Nobel afirmă în lucrarea sa *Întâmplare și necesitate* (1970) că reproducerea celulară și metabolismul au apărut din combinația aleatorie a câtorva proteine cu acizi nucleici. Rezultă că omul viețuiește într-un mediu indiferent la dorințele, nevoile, și speranțele sale, fiind singur într-un multivers neutru.³

Înconjurat de acest mediu neutru, omul încearcă să confere sens noii existențe care i se așterne în față, cu o nouă perspectivă asupra lumii pe care vrea în fapt s-o domine. Confruntat cu haosul primordial și cu o infinitate de opțiuni, găsește modalități pertinente de expresie în artă pentru a combate neantul, transformându-l în haos dirijat. Sursele de inspirație provin din viață, fiind elemente din cotidian recontextualizate într-o formulă contemporană, interdisciplinară, în care omul joacă un rol central. Arta contemporană propune o poziție foarte asumată prin care plasează artistul în postura de a reimagina lumea printr-un proces care pornește din interioritate și oferă un comentariu critic atât despre conștiința intimă umană, cât și despre lumea exterioară acesteia în care omul își duce existența. Corpul devine un intermediar dintre conștiința sa și lume, într-un proces extrem de personal care poate fi asemănat cu spargerea unei oglinzi și mai apoi încercarea de reconstituire a ei, evident, imposibilă.

³ FLEMING, William. *Arte și idei*, Editura Meridiane, Vol. II, 1983, p.389